

Forfatter: Wessel, Johan Herman

Titel: Felix, quem faciunt aliena pericula cautum!

Citation: Wessel, Johan Herman: "Felix, quem faciunt aliena pericula cautum!", i Wessel, Johan Herman: *J.H. Wessels Samlede Digte*, udg. af J. Levin , 1901, s. 116. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-wesselhhl-shoot-workid75102.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: J.H. Wessels Samlede Digte

FELIX, QUEM FACIUNT ALIENA PERICULA CAUTUM!

En Jyde var - (Nei, det er sandt,
Saadan begyndte jeg forleden.
End om jeg en Forandring fandt,
Og satte cimbrisk Barn isteden?
Det er ét vakkert Ord.)

Var cimbrisk Barn -

(Jeg kunde gjerne sagt: der var et cimbrisk Barn.
Men skiønsom Læser! mig ei nægt,
At jo det første Udtryk Stempel bær
Af høie Stil hos Fordums Slægt,
Som tydskviis Barder nævnet er.)
Var cimbrisk Barn, som arved' lidt
Af Penge.
Hans Arv en Lærdom var, den hørte han saa tit
Og længe.

(Vi arve gavnligst efter Fader,
Som os kiøn Lærdom efterlader.)

Den Lærdom, Jyden min af Fader fik, var den:
»Jeg raader dig, min Søn ! som Fader og som Ven,
At ingen Ting af Vigtighed
Du siger den, hvis Navn du ikke forud veed.
Jeg følt er kommen an tre, fire Gange.
Bliv af min Skade klog, lad du dig ikke fange!«

At Sønnen sig ei fange lod,
Derpaa see et Beviis, om du har Lyst og Mod
At læse meer.
Den Fader dør, den Pøde groer.
Han husked' vel sin salig Faders Ord.
Hvad skeer?
Han ud engang paa Handel foer,
Og i en Kroe tog ind paa Veien,
Hvor rundt om en Kamin et Røgeselskab sad,
Og havde, (som ei ædelt Sprikvort lyder,)
Lidt paa Skalmeyen.
At Ilden spruttet stærk, sig ingen derom bryder;
Thi Bacchus sorgløs gjør saavel som glad.
Lad Torden brøle, Havet bruse !
117 Det er kun Tidsfordriv, hvor Guden er til Huse,
Og her var han.
Kun ædru var min Mand.
Han ubemærkt sig satte ned ved Bordet,
Sad seig ved et Kruus 01, og mælede ei Ordet,
Før en Omstændighed ham vakte af sin Døs:
Blant dem, som ved Kaminen sad,
Een nys ankommen endnu frøs,
Og Kappen ei aftage gad;
Til ham gaaer Jydebarnet hen,
Og siger: »hør! hvad heder De, min Ven?« -
»Han er en Nar !« fik han til Svar igjen.
Han nok engang det samme Spørgsmaal gjør,
Og faaer det samme Svar som før.
Den Mand ansaae ham for en næs vi is Piæs,
Som taabeligen vilde spøge,

Og blev saa rolig ved at røge.
Den jydsk Fætter spør igien,
Og skraaler sig fast hæs:
»For alt, hvad Dem er kiært, jeg beder,
Fortæl mig, hvad De heder!«
Den anden svarte : »andre Løier!
Saa tosset Spøg'mig ei fornøier.« -
»Jeg beder nok engang, De sige Deres Navn.
Det er til Deres eget Gavn« -
»For dig at blive qvit, saa er mit Navn Johan« -
»Nu vel, saa viid, Johan!
Din Kappe er i Brand.«
Den anden saae sig om, og fandt,
At det var sandt.

Moral.

Ei, Læser! du kan troe, hvor det mig fryder,
Naar store Handlinger af Jyder
Jeg dig fortælle kan.

Kom en og viis os frem en udenlandsk Person,
Som med saa stræng Religion
Sin Faders Bud adlyder,
Som denne Mand.
Nei, skal man finde ham, man søge maae blant Jyder.

For Resten seer man af Johan,
Man i Utide tie kan.